

Sygn. akt: VIII K 136/18

WYROK

Dnia 17 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Sławomir Więckowski

Protokolant st. sekr. sąd. Joanna Rybińska

w obecności oskarżyciela -

po rozpoznaniu w dniach: 06.06.2018r., 05.09.2018r., 26.03.2019r., 07.05.2019r.

sprawy:

M. U. s. A. i K. z domu D. ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

w dniu 11 marca 2017 roku w K., przy ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą nieletnią oraz innymi nieustalonymi osobami wniósł na teren stadionu miejskiego podczas odbywającej się imprezy masowej w postaci meczu piłkarskiego pomiędzy drużynami „ (...)” – „ (...)” środki pirotechniczne w postaci rac w ilości nie mniejszej niż 15 sztuk i petardy, a następnie w tym samym miejscu i czasie w celu utrudnienia swojej identyfikacji, po uprzednim założeniu na siebie w sektorze przeznaczonym dla kibiców przyjezdnych płaszcz malarskiego koloru żółtego i kominiarki o kolorze niebiesko-żółto-niebieskim dokonał odpalenia racy świetlnej wbrew przepisom ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych,

tj. o czyn z art. 59 ust.1 zw. z art. 57a ustawy z dnia 20.03.2009r. o bezpieczeństwie imprez masowych

ORZEKA:

I. oskarżonego **M. U.** uznaje za winnego popełnienia tego, że w dniu 11 marca 2017 roku w K., przy ulicy (...), na terenie stadionu miejskiego podczas odbywającej się imprezy masowej w postaci meczu piłkarskiego pomiędzy drużynami „ (...)” – „ (...)” posiadał środki pirotechniczne w postaci rac to jest uznaje go za winnego popełnienia występku z art. z art. 59 ust.1 ustawy z dnia 20.03.2009r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U .2018.1870) i za to na podstawie art. 59ust. 1 w/w w zw. z art.33 §1 i 3 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości po 210 (dwustu dziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 10 (dziesięciu) złotych;

II. na podstawie art. 66 ustawy z dnia 20.03.2009 roku o bezpieczeństwie imprez masowych w zw. z art.41b §1 kk w zw. z art. 43§1 kk orzeka wobec M. U. zakaz wstępu na wszelkie imprezy masowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w tym mecze piłki nożnej rozgrywane przez polską kadrę narodową oraz polski klub sportowy poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na okres 2 (dwóch) lat;

III. oskarżonego **M. U.** uznaje za winnego popełnienia tego, że w dniu 11 marca 2017 roku w K., przy ulicy (...), na terenie stadionu miejskiego podczas odbywającej się imprezy masowej w postaci meczu piłkarskiego pomiędzy drużynami „ (...)” – „ (...)” w celu utrudnienia swojej identyfikacji, założył na siebie płaszcz malarski koloru żółtego i kominiarkę o kolorze niebiesko-żółto-niebieskim to jest uznaje go za winnego popełnienia wykroczenia z art. 57a ustawy z dnia 20.03.2009r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U .2018.1870) i za to na podstawie art. 57a wymierza mu karę grzywny w wysokości 2000 zł (dwóch tysięcy) złotych ;

IV. na podstawie art. 65 ust. 2 i art. 67 ustawy z dnia 20.03.2009 roku o bezpieczeństwie imprez masowych orzeka wobec M. U. zakaz wstępu na wszelkie imprezy masowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w tym mecze piłki nożnej rozgrywane przez polską kadrę narodową oraz polski klub sportowy poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na okres 2 (dwóch) lat;

V. na podstawie art. 10 §1 kw określa, iż wykonaniu podlega kara i środek karny orzeczone w pkt I i II niniejszego wyroku ;

VI. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 210,00 (dwustu dziesięciu) złotych tytułem opłaty sądowej oraz kwotę 433,90 zł (czteryście trzydzieści trzy złote dziewięćdziesiąt groszy) tytułem pozostałych wydatków poniesionych w sprawie ;

Sygn. akt: VIII K 136/18

UZASADNIENIE

W dniu 11 marca 2017 roku, w godzinach 14.00 – 16, na stadionie przy ul. (...) w K., w ramach rozgrywek III ligi, odbywał się mecz piłki nożnej pomiędzy (...), a (...). Mecz ten był zakwalifikowany jako masowa impreza sportowa podwyższonego ryzyka. Na powyższy mecz wraz z grupą kibiców wybrał się również M. U..

W trakcie drugiej połowy meczu, około godziny 15.17 w sektorze przeznaczonym dla kibiców (...), kibice rozłożyli tzw. sektorówkę, a następnie przebrali się w peleryny malarskie w kolorach żółtych i niebieskich oraz założyli za twarze kominiarki lub szaliki w barwach klubowych klubu (...). Następnie kibice w trakcie trwania meczu odpalili race oraz petardy. Jedną z osób, które odpaliły race był M. U., założył on również na siebie płaszcz malarski koloru żółtego i kominiarkę o kolorze niebiesko-żółto-niebieskim.

dowody : zeznania D. (...) k. 185;

M. M. k. 49-50, 260;

D. B. k. 63-64, 184-185;

T. K. k. 265-267;

dokumentacja fotograficzna k. 2-6, 44-47, 55-57, 66-73;

protokół oględzin k. 13-26, dokumentacja fotograficzna k. 27-30;

płyty z nagraniem zjść na stadionie k. 192;

opinia z badań antropologicznych k. 181-182, 194-209;

M. U. nie był dotychczas karany sędownie (**dowód**: Dane o karalności k. 123, 253).

M. U. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy złożenia wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania.

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za niewiarygodne, gdyż pozostają one w sprzeczności z zeznaniami świadków: M. M. i D. B., a przede wszystkim z opinią z zakresu badań antropologicznych.

Świadek M. M. w związku z prowadzonym dochodzeniem w sprawie wniesienia na imprezę masową, jaką był przedmiotowy mecz, środków pirotechnicznych dokonał przeglądu materiału z kamer cyfrowych zespołu monitorującego. Po przejrzaniu zapisów wytypował on kilka osób, które mogły mieć związek z wniesieniem i odpaleniem środków pirotechnicznych. Wśród tych osób była również osoba M. U., którego postać wyodrębnił na

zdjęciach, tj. wyodrębnił zdjęcia osoby niezamaskowanej oraz ubranej w płaszcz malarski, kominiarkę z barwach klubowych klubu (...) trzymającą ramię. Po przesłaniu tych materiałów do K. w T. D. B. zajmujący się monitorowaniem zachowań kibiców rozpoznał na przesłanym materiale osobę M. U..

W ocenie Sądu wyjaśnienia M. U. podważa przede wszystkim opinia z zakresu badań antropologicznych. Biegły dokonał analizy cech odzieży i obuwia, porównując wizerunek M. U. widoczny na niezamaskowanych zdjęciach oraz zdjęcia osoby trzymającej ramię. Biegły wyszczególnił osiem cech charakterystycznych obuwia i odzieży na tej podstawie przyjął, iż osoba zamaskowana może odpowiadać niezamaskowanemu wizerunkowi M. U., który wyodrębnił również z materiału filmowego dotyczącego przedmiotowej imprezy. Następnie biegły dokonał oceny cech morfologicznych zamaskowanej osoby, wyszczególniając 9 charakterystycznych cech. Na tej podstawie biegły uznał, iż wizerunek zamaskowanego mężczyzny wyodrębnionego do badań odpowiada z wysokim prawdopodobieństwem osobie M. U..

Należy wskazać, iż wprawdzie podczas przeszukania, w miejscu zamieszkania oskarżonego nie zabezpieczono charakterystycznych butów czy też odzieży jednak należy wskazać, iż przedmiotowe przeszukanie odbyło się dopiero 23 września 2017 roku, zatem ponad pół roku od zdarzenia i według protokołu nie dokonano przeszukania pomieszczeń, a jedynie M. U. wydał czy też okazał funkcjonariuszom policji obuwie „sportowe” które posiadał w domu. Nie stwierdzono z całą pewnością, iż nie jest on w posiadaniu butów adidas, które później biegły z zakresu antropologii uznał za charakterystyczne. W ocenie Sądu trudno jest też oczekiwać aby oskarżony tego typu rzeczy jak kominiarska w barwach klubowych czy też płaszcz malarski przechowywał w miejscu zamieszkania.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania M. M. oraz D. B., funkcjonariuszy policji, którzy dokonywali oceny zgromadzonego podczas meczu (...) materiału filmowego monitorującego zachowania kibiców. Świadczenie Ci dokonali własnej wzrokowej oceny, iż osobą zamaskowaną widniejącą na zdjęciach 45,55,56 i 67 jest M. U.. Świadczenie wskazali, iż jest to ich subiektywna ocena dokonana jedynie na podstawie analizy stop klatek zamaskowanego mężczyzny oraz wizerunku M. U., który był widoczny na tym meczu bez peleryny i kominiarki.

Zeznania D. (...), R. S. i K. K. nie wniosły niczego istotnego do ustalonego przez Sąd stanu faktycznego. Jedynie D. (...) potwierdził, iż M. U. był na przedmiotowym meczu, gdyż po drodze spotkali się na jakiejś stacji benzynowej.

Istotnym dowodem w niniejszej sprawie była opinia z zakresu badań antropologicznych. W pierwszej opinii z dnia 3 września 2018 roku biegły stwierdził, iż na podstawie materiału dowodowego w postaci wydruków zdjęć przedstawiających zamaskowanego sprawcę nie można przeprowadzić antropologicznych badań porównawczych. Biegły następnie po otrzymaniu oryginalnych nagrań z przedmiotowego meczu wydał kolejną opinię. W przedmiotowej opinii na podstawie materiału filmowego przekazanego przez policję dokonał on wyodrębnienia niezamaskowanego wizerunku M. U. i porównania go z zamaskowaną postacią trzymającą w ręku ramię, którą również wyodrębnił na kilku plikach video. Biegły wskazał, iż wyodrębnił 8 cech odzieży i ubrania M. U. i porównał je z ubraniem zamaskowanego osobnika, uzyskując zgodność we wszystkich ośmiu cechach. Dalej biegły wskazał również, iż wyodrębnił 9 cech morfologicznych sprawcy i dokonał ich porównania z wizerunkiem M. U., uzyskując zgodność we wszystkich dziewięciu cechach.

Biegły stwierdził, iż na zabezpieczonych nagraniach dowodowych widnieje wizerunek zamaskowanego mężczyzny, którym z wysokim prawdopodobieństwem jest M. U.. Biegły w opinii i na rozprawie wyjaśnił z jakiego powodu przyjął, iż istnieje jedynie wysokie prawdopodobieństwo, to jest trzeci stopień opiniowania, iż M. U. jest owym zamaskowanym mężczyzną. Biegły wskazał, iż opinia kategoryczna i opinia z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością zachodzi wówczas gdy można wyszczególnić cechy indywidualne osoby badanej typu blizna, tatuaż, pieprzyk itp. W niniejszej sprawie tego typu cech biegły nie był w stanie stwierdzić z uwagi na jakość materiału badanego.

Sąd w pełni uznał za wiarygodne opinie z badań antropologicznych, gdyż są one jasne, logiczne i nie zawierają sprzeczności. Biegły dokładnie opisał metodykę przeprowadzonych badań, jak również wszelkie wątpliwości wyjaśnił dodatkowo na rozprawie. Należy też wskazać, iż w zasadzie żadna ze stron nie kwestionowała ustaleń opinii.

Sąd dał także wiarę w całości dowodom z dokumentów zebranych w toku postępowania, uznając je za w pełni wiarygodne i nie znajdując argumentów do poddania wątpliwości co ich autentyczności. Wskazane dokumenty zostały sporządzone we właściwej formie, przez uprawnione osoby i organy.

M. U. został oskarżony o to, że w dniu 11 marca 2017 roku w K., przy ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą nieletnią oraz innymi nieustalonymi osobami wniósł na teren stadionu miejskiego podczas odbywającej się imprezy masowej w postaci meczu piłkarskiego pomiędzy drużynami „ (...)” – „ (...)” środki pirotechniczne w postaci rac w ilości nie mniejszej niż 15 sztuk i petardy, a następnie w tym samym miejscu i czasie w celu utrudnienia swojej identyfikacji, po uprzednim założeniu na siebie w sektorze przeznaczonym dla kibiców przyjezdnych płaszcz malarskiego koloru żółtego i kominiarki o kolorze niebiesko-żółto-niebieskim dokonał odpalenia racy świetlnej wbrew przepisom ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych,

tj. o czyn z art. 59 ust.1 zw. z art. 57a ustawy z dnia 20.03.2009r. o bezpieczeństwie imprez masowych.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności opinii z badań antropologicznych oraz zeznań świadków: D. (...), M. M. i D. B. wina M. U. w zakresie zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości.

Niewątpliwie M. U. był obecny w dniu 11 marca 2017 roku na meczu (...), co wynika z zeznań świadka D. (...) oraz nagrań z przedmiotowej imprezy masowej, gdzie widnieje jego niezamaskowany wizerunek.

M. M. funkcjonariusz policji w K., który należał do zespołu monitorującego przedmiotowe spotkanie piłkarskie dokonał następnie analizy materiału dowodowego i wytypował kilka osób po porównaniu ich wyglądu przed „zamaskowaniem” i po założeniu płaszczy malarskich oraz zasłonięciu twarzy jako osoby, które mogły używać środków pirotechnicznych tj. rac i petard na terenie stadionu. Jedną z takich osób był M. U., którego danych personalnych świadek nie znał. Dopiero D. B., który w K. w T. zajmuje się sprawami związanymi ze środowiskiem kibiców piłkarskich rozpoznał na niezamaskowanych zdjęciach osobę oskarżonego. Dokonane ustalenia przez wyżej wymienionych świadków stanowiły jedynie ich subiektywne spostrzeżenia jednak oparte na dużym doświadczeniu zawodowym, gdyż obaj świadkowie zajmują się na co dzień monitorowaniem zachowań kibiców w trakcie meczów piłkarskich.

Niewątpliwie kluczowe znaczenie dla ustaleń sądu miała opinia z zakresu badań antropologicznych. Biegły wskazał 9 cech morfologicznych oraz 8 w zakresie ubioru i obuwia, których zgodność przy porównaniu niezamaskowanego wizerunku M. U. z przedmiotowego meczu oraz osoby mającej na sobie żółty płaszcz malarski, kominiarkę w barwach żółto- niebieskich pozwoliły na przyjęcie, iż z wysokim prawdopodobieństwem są to te same osoby. Biegły wskazał, iż wykonał analizę cech morfologicznych w odniesieniu do innych uczestników zajęć na stadionie w K. i nie znalazł osób u których występowała by tak duża zgodność.

Ilość cech odzieży i obuwia, a przede wszystkim cech morfologicznych opisanych w opinii (k. 199) wskazuje, iż zamaskowaną osobą był M. U.. W ocenie Sądu należy wykluczyć możliwość przebywania na stadionie dwóch osób co do których zachodziłaby tak dalece idąca zgodność cech. Zresztą jak już było podniesione biegły dokonał analizy materiału dowodowego pod kątem wyszukania takich osób i nie znalazł nikogo z tak dużą zgodnością cech morfologicznych oraz cech w zakresie ubrania oraz obuwia.

Sąd dokonał modyfikacji kwalifikacji prawnej czynu, gdyż art. 59 ust.1 ustawy z dnia 20.03.2009r. o bezpieczeństwie imprez masowych stanowi przestępstwo, natomiast z art. 57a w/w ustawy stanowi wykroczenie i nie jest możliwe przy tym zbiegu orzeczenie jednak kary.

Sąd uznał również, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wykazał aby to M. U. wniósł środki pirotechniczne, które zostały następnie odpalone, dlatego powyższe zachowanie Sąd wyeliminował z opisu czynu.

Zgodnie z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 20.03.2009r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U .2018.1870) kto wnosi lub posiada na imprezie masowej broń, w rozumieniu ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, wyroby

pirotechniczne, materiały pożarowo niebezpieczne lub inne niebezpieczne przedmioty lub materiały wybuchowe, podlega grzywnie nie mniejszej niż 180 stawek dziennych, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Jak już zostało podniesione w niniejszym postępowaniu nie udało się wykazać aby M. U. wniósł na stadion przedmiotowe środki pirotechniczne. Wprawdzie skoro później trzymał on w ręce racy jest wysoce prawdopodobnie, iż miał coś z tym wspólnego. Jednak powyższe przypuszczenie jest zbyt słabe aby przyjąć na potrzeby postępowania karnego winę oskarżonego w tym zakresie. Jak jest widoczne na dokumentacji fotograficznej niewątpliwie M. U. w trakcie przedmiotowego meczu trzymał w ręku zapaloną racę.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał M. U. za winnego tego, że w dniu 11 marca 2017 roku w K., przy ulicy (...), na terenie stadionu miejskiego podczas odbywającej się imprezy masowej w postaci meczu piłkarskiego pomiędzy drużynami „ (...)” – „ (...)” posiadał środki pirotechniczne w postaci racy.

Działanie oskarżonego w tym zakresie wyczerpało znamiona występkę z art. 59 ust.1 ustawy z dnia 20.03.2009r. o bezpieczeństwie imprez masowych

(Dz. U. 2018.1870).

Przy wymiarze kary za powyższy występ jak również za wykroczenie z art. 57a w/w ustawy Sąd wziął pod uwagę dotychczasową niekaralność oskarżonego, jak również fakt, iż użycie środków pirotechnicznych nie przerodziło się w żadne zamieszki na terenie stadionu. Z drugiej strony Sąd wziął pod uwagę, iż oskarżony jako długoletni kibic zdawał sobie sprawę o naganności swojego działania, jak również zdawał sobie sprawę z zagrożenia jakie takie działania mogły spowodować wobec innych uczestników tej imprezy.

Za powyższy czyn Sąd wymierzył M. U. karę grzywny w wysokości po 210 stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 10 złotych.

Na podstawie art. 66 ustawy z dnia 20.03.2009 roku o bezpieczeństwie imprez masowych w zw. z art.41b §1 kk w zw. z art. 43§1 kk Sąd orzekł wobec M. U. zakaz wstępu na wszelkie imprezy masowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w tym mecze piłki nożnej rozgrywane przez polską kadrę narodową oraz polski klub sportowy poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na okres 2 lat.

Powyższy zakaz został orzeczony w minimalnej wysokości 2 lat, na co wpływ miały wyżej opisane okoliczności, zwłaszcza niekaralność oskarżonego . Konieczność zastosowania tego środka wynika z art. 66 Ustawy w związku z art. 41b§1 kk zdanie drugie. Zakaz wstępu na imprezę masową obejmuje wszelkie imprezy masowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz mecze piłki nożnej rozgrywane przez polską kadrę narodową lub polski klub sportowy poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (§2 art. 41b kk). Zakaz wstępu na imprezę masową wymieniony w art. 39 pkt 2c orzeka się w latach, od lat 2 do 6 (art. 43§1 kk).

Nadto Sąd uznał , iż M. U. w dniu 11 marca 2017 roku w K., przy ulicy (...), na terenie stadionu miejskiego podczas odbywającej się imprezy masowej w postaci meczu piłkarskiego pomiędzy drużynami „ (...)” – „ (...)” w celu utrudnienia swojej identyfikacji, założył na siebie płaszcz malarski koloru żółtego i kominiarkę o kolorze niebiesko-żółto-niebieskim co wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 57a ustawy z dnia 20.03.2009r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U .2018.1870).

Za powyższy czyn Sąd orzekł wobec niego grzywny w wysokości 2000 zł złotych, która stanowi minimum ustawowe.

Zgodnie bowiem z art.57a ustawy z dnia 20.03.2009 roku o bezpieczeństwie imprez masowych kto komentuje

w miejscu i w czasie trwania masowej imprezy sportowej używa elementu odzieży lub przedmiotu w celu uniemożliwienia lub istotnego utrudnienia rozpoznania osoby podlega karze ograniczenia wolności albo grzywny nie niższej niż 2000 zł.

Natomiast zgodnie z art. 65 ust. 2 i art. 67 ustawy z dnia 20.03.2009 roku o bezpieczeństwie imprez masowych Sąd orzekł wobec M. U. zakaz wstępu na wszelkie imprezy masowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w tym mecze piłki nożnej rozgrywane przez polską kadrę narodową oraz polski klub sportowy poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na okres 2 lat, co również stanowi minimalny okres takiego zakazu.

Zgodnie z art. 10 § 1 kodeksu wykroczeń jeżeli czyn będący wykroczeniem wyczerpuje zarazem znamiona przestępstwa, orzeka się za przestępstwo i za wykroczenie, z tym że jeżeli orzeczono za przestępstwo i za wykroczenie karę lub środek karny tego samego rodzaju, wykonuje się surowszą karę lub środek karny.

W razie uprzedniego wykonania łagodniejszej kary lub środka karnego zalicza się je na poczet surowszych. Z tego względu Sąd określił, iż wykonaniu podlegają kara i środek karny orzeczone w pkt I i II niniejszego wyroku.

W ocenie Sądu orzeczona kara, bliska minimalnego wymiaru ustawowego zagrożenia, można uznać za łagodną .

W ocenie Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz w sposób należyty wypełnią swe cele, które zakreśla art. 53§1 kk, w szczególności cele zapobiegawcze oraz wychowawcze (tj. prewencji indywidualnej).

Wspomnieć jeszcze wypada, iż o intensywności kary decyduje określony w art. 53 kk sądowy wymiar kary opierający się na konstytucyjnej zasadzie swobody sędziowskiej (KZS 2004/7-8/66) Ponadto w przepisie tym wskazane są dyrektywy wymiaru kary, które Sąd ma obowiązek uwzględnić. Są to współmierność kary do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec sprawcy (prewencja indywidualna) oraz społeczne oddziaływanie kary (prewencja ogólna). Wymiar kary kształtowany jest tak, iż górną granicę limituje stopień winy, który w odniesieniu do oskarżonego należy określić jako bardzo wysoki, dolną zaś wyznaczają potrzeby prewencji ogólnej (Prok. i Pr. 2003/4/16).

Istota prewencyjnego oddziaływania kary polega na wpływaniu - także poprzez jej niezbędną, to jest konieczną surowość - na kształtowanie postaw moralnych, organizujących społeczeństwa, wiarę w nie i ufność w celowość przestrzegania norm systemu te tworzących (KZS 1991/3/8). Orzeczona kara winna zatem mieć także wpływ na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym orzeczeniu. Chodzi przy tym nie tylko o wpływ na środowisko sprawcy, ale i na środowisko pokrzywdzonych, aby ugruntować świadomość, że kto w przestępny sposób narusza dobra będące pod ochroną, zostanie sprawiedliwie ukarany. Kara jest również jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości, tak w sensie jej funkcji odstraszałającej, jak i w zakresie kształtowania społecznie pożądaných postaw. Chodzi bowiem o to, aby nawet osoby skazane wdrażać do poszanowania zasad współżycia społecznego oraz do przestrzegania porządku prawnego i tym samym przeciwdziałać powrotowi do przestępstwa (wyrok SA w Gdańsku z 9 maja 2002 r. KZS 2002/10/69).

W ocenie Sądu orzeczone przez Sąd kary spełniają powyższe kryteria.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 83.49.223 ze zm.) Sąd zasądził od oskarżonego kwotę 210,00 złotych tytułem opłaty oraz obciążył go poniesionymi wydatkami w kwocie 433,90 zł – uznając, że będzie w stanie je uiścić.